

Een nieuwe kast

‘Ik denk dat hij zo moet,’ zegt Bibi’s vader.

‘Denk je?’ vraagt haar moeder twijfelend.

‘Nee, ik heb eigenlijk geen idee,’ geeft haar vader toe. ‘Ik snap niks van Agneta.’

‘Misschien hadden we toch Lasse moeten nemen,’ zegt haar moeder.

‘Of Fjodor,’ zegt Bibi.

‘De volgende keer gaan we naar een winkel waar de meubels geen naam hebben,’ moppert haar vader.

‘Volgens mij moet hij precies andersom.’ Bibi geeft met haar handen aan hoe ze denkt dat hij de plank moet draaien.

Het is vandaag vrijdag, maar ze hoeft niet naar school, want het is studiedag. Een mooie dag om haar nieuwe boekenkast in te ruimen, dachten haar ouders.

Bibi’s vader zet de plank tegen de muur en grijpt met beide handen naar zijn hoofd. Speciaal voor deze gelegenheid draagt hij zijn zelfgebreide Vikingmuts. Stoere mannen waren dat, de Vikingen. Die konden vast zonder moeite een bouw pakket van een kast omtoveren tot een echte kast. Als ze die toen hadden.

Beneden klinkt het belletje van de winkel. Het gezicht van haar vader klaart meteen op.

‘Sorry, ik moet gaan,’ zegt hij blij. Hij kijkt nog even om voor hij de deur van Bibi’s slaapkamer achter zich dichtdoet. ‘Succes, dames.’

Bibi kijkt haar moeder aan, en dan schieten ze tegelijk in de lach. 'Ik denk dus dat hij zo moet,' zegt Bibi nog een keer. Ze probeert de lange plank in haar eentje op te tillen, maar dat is te zwaar. 'Misschien kunnen we beter iemand anders vragen,' zegt haar moeder terwijl Bibi de plank weer tegen de muur zet. 'Wij kunnen weer andere dingen.'

Bibi denkt na. Haar vader kan verschrikkelijk goed en snel breien. Hij heeft een wolwinkeltje en sinds hij de mutsen voor het olympisch snowboardteam mocht ontwerpen, is hij beroemd in het hele land. Haar moeder weet alles van dieren en gaat vanmiddag weer op reis om nog niet ontdekte diersoorten te ontdekken. Midas, haar beste vriend en buurjongen, wil later ook bioloog worden, net als Bibi's moeder. Alleen weet hij niet alles over dieren, maar over planten. Vooral vlees-etende planten. Maar wat kan zij eigenlijk?

'Dan ga ik mijn koffer beneden zetten, goed, Biebjie?' onderbreekt haar moeder haar gedachten. 'Ik wil klaarstaan als de taxi komt.'

Bibi knikt.

'We vragen Midas' vader wel, of Wannes,' zegt haar moeder, en ze geeft Bibi een kus op haar hoofd.

Bibi gaat op haar bed zitten. Wannes kan heel goed post bezorgen. En de vader van Midas is kok. Ze pakt het bovenste boek van de stapel naast haar bed. Er liggen overal stapeltjes boeken. Op haar bureau, op de vensterbank en tegen de muur. Haar boekenkast was al heel lang te krap. Maar eigenlijk vindt ze die stapeltjes ook wel best. 'Weet je waar ik goed in ben?' zegt ze hardop. 'In lezen.' Ze trekt haar benen in haar favoriete leesstand en slaat een boek open. Ze heeft het al vijf keer gelezen, en het is ook nog eens een stokoud boek. Maar het blijft mooi. En stiekem is ze een beetje verliefd op de hoofdpersoon. Een stoere jongen die kapitein is op zijn eigen boot, de Nooitlek. Maar ze gaat later natuurlijk trouwen met haar buurjongen Midas, al heeft hij geen eigen boot. Ze heeft het nog niet gedacht of er klinkt een tik

tegen het raam. Een rood koffertje bungelt aan een strakgetrokken touw. Bibi springt van haar bed en is in twee tellen bij het raam. Haar lange, zwarte staarten dansen op en neer als ze loopt. Ze opent het raam en haalt het koffertje binnen. In het koffertje zit een briefje. Bibi vouwt het open.

Tjippie, ik heb een nieuwe bal! Kom je?

Bibi zucht. Ze wil best voetballen. Maar ook weer niet. ‘Tjippie...’ fluistert ze terwijl ze uit het raam staart. Haar gedachten gaan terug naar een paar weken geleden. Toen werd er zomaar een robotje gebracht – geen gewoon robotje, maar een levend wezentje. Met twee gloeilampjes als staartjes op het hoofd, een metertje op haar buik en een stekkerhandje. Botje bleek supergoed te kunnen voetballen en wilde het liefst de hele dag voorgelezen worden. Het robotje kwam bij Bibi schuilen omdat ze gezocht werd door een enge man uit Rusland die haar wilde hebben. Die man wilde haar uit elkaar halen om daarna meer Botjes te gaan maken. Toen het gevaar geweken was,

ging Botje weer terug naar haar ‘maker’, zoals zij hem zelf noemt.

De beroemde professor en robotmaker Appie Eensteen.

Bibi loopt naar haar bed en pakt de Botje-knuffel die haar vader heeft gebreid. Hij lijkt precies. Maar het is niet de echte Botje. Bibi aait het gebreide stekkerhandje.

Dan ineens klinken er twee bonken aan de andere kant van de muur: Midas wordt ongeduldig. Snel krabbelt ze een briefje terug.

Even later staan ze op het binnenplaatsje achter de winkel te voetballen. Ineens vangt Midas de bal en gaat op de grote container zitten.

‘Het is saai om te voetballen zonder Botje.’

Bibi klimt naast hem. ‘Ja.’

‘Wanneer komt ze weer?’

Bibi haalt haar schouders op. ‘Ik hoop gauw. Appie moest lesgeven aan studenten in een ander land. Maar als het goed is, zijn ze nu weer thuis.’

Bibi draait haar vinger in een van haar lange staarten. ‘Ik had eigenlijk verwacht dat Botje allang zou hebben gebeld.’

‘Kun je zelf niet even bellen?’

‘Heb ik gedaan, maar Appies mobiel staat uit.’

‘Heeft hij geen vaste telefoon?’

Bibi schudt haar hoofd. ‘Dat wil hij niet.’

‘Waarom niet?’

‘Hij is bang dat hij gebeld wordt als hij nét een heel belangrijke uitvinding heeft bedacht. En dat dan de telefoon gaat en het iemand is die hem vraagt of hij lid wil worden van een tijdschrift over fietsen, terwijl hij een hekel aan fietsen heeft, en dat hij dan ophangt en vergeten is wat hij net had bedacht.’

Midas laat de bal op de grond stuiten en vangt hem weer op.

‘Rare vogel, die Appie.’

Bibi knikt. ‘Raar, maar aardig.’ Ze kent hem pas kort. Maar hij is altijd supervriendelijk. En Botje is gek op hem.

‘We zouden morgen gewoon langs kunnen gaan, zo heel ver is het niet, toch?’ vraagt Midas.

Bibi denkt na. Sinds hun vorige avontuur is Appie een paar keer langs geweest met Botje. Dat was supergezellig, en Botje mocht zelfs een keer een nachtje blijven logeren. Maar ze weet niet eens waar Appie zelf woont. Dat is best wel gek. Ineens wil ze er heel graag heen. Ze heeft Botje al veel te lang niet gezien!

‘Ik weet wel in welke plaats hij woont,’ zeg ze. ‘Maar niet in welke straat.’

Op dat moment zwaait de deur naar het binnenplaatsje open. Bibi’s moeder staat met gespreide armen in de deuropening. Ze ziet er stoer uit in haar kaki broek met grote zakken. ‘Biebjie, mijn taxi is er.’ Bibi klimt in de armen van haar moeder. ‘Hoe lang blijf je weg?’ ‘Niet zo lang. Een weekje, denk ik. Ik probeer volgend weekend weer terug te zijn.’

Ze zet Bibi weer op haar eigen benen en kijkt haar streng in de ogen. ‘Geen gedoe met enge Russen, vreemde uitvinders en levende robotjes deze keer, oké?’

‘Ik heb nog steeds niks van Botje gehoord,’ zegt Bibi. ‘Ze moeten allang terug zijn van hun reis. Misschien is er wat aan de hand.’

‘Nee, joh, ze zijn lekker samen aan het knutselen in Appies werkplaats. Ze belt vast gauw weer.’

Buiten toetert een auto. ‘Ik moet nu echt gaan. Komen jullie zwaaien?’

Op het pleintje voor de winkel staat een taxi klaar met LUCHTHAVENVERVOER erop. Bibi’s vader is er ook, en Wannes de postbode komt net aangefietst.

Bibi en haar vader krijgen nog één dikke knuffel.

‘Noem je nou eindelijk eens een diersoort naar mij?’ vraagt Bibi’s vader.

‘Misschien,’ zegt haar moeder lachend. Dan stapt ze in de taxi.

‘Niet te veel kaarten sturen, hè, dan word ik moe!’ roept Wannes. Midas geeft hem een stomp. ‘Aansteller.’

Wannes grinnikt. ‘Over kaarten gesproken...’ Hij kijkt Bibi veelbetekenend aan en graaft in een van de postzakken die aan zijn fiets hangen. Eerst komt er een breijdschrift tevoorschijn. ‘Die is voor jou, Hugo.’

Opgetogen pakt Bibi’s vader het tijdschrift aan. ‘Leuk, nieuwe patronen!’

Bibi staat ongeduldig te wachten. Van wie zou ze post krijgen? Van haar moeder kan het niet zijn.

'Ja, hier is hij.' Wannes geeft haar een kaart aan. Het is een zelf-gemaakte kaart, met op de voorkant een tekening van twee poppetjes. Alsof het is getekend door een kleuter. *Bibibi en Midaz* staat er in hanenpoten onder.

'Hij is van Botje!' roept Bibi blij. 'Midas, ik heb een kaart van Botje!'

Ze draait de kaart om. 'Ze kan schrijven!'

Midas leest over haar schouder mee. 'Wat slordig.'

'Wat maakt dat nou uit, weet je wel hoe knap dit is?'

Lief Bibibi,

Ik kan leezun en schijven!

Apie heeft het mij guleert.

~~Ik kon het in 1 dag, want ik heb 94 gich gig~~

Bibibi, Apie is weg.

Ik weet jou nummer in de telefoon niet.

En de telefoon is ook weg.

Bibibi, kom je?

Botje

Op weg

‘We moeten nú naar Botje, papa,’ smeekt Bibi.

Bozig duwt Bibi’s vader een paar bollen wol op hun plek. ‘Je moeder is nog niet eens op het vliegveld en er is alweer wat aan de hand,’ moppert hij. ‘Wat zeg ik, ze is nog niet eens de straat uit!’

‘Daar kan Botje toch niks aan doen.’

‘Waar kan Appie zijn?’ vraagt Midas. ‘Het is niks voor hem om Botje alleen te laten.’

‘Misschien is hij wel ontvoerd.’ Bibi huivert bij het idee. Ze ziet het meteen voor zich: de arme professor met zijn warrige haar, vastgebonden op een stoel. Geen eten en drinken, net zolang tot hij het geheim van Botje vertelt. Maar hij kan het niet vertellen, want hij snapt zelf ook niet helemaal wat er is gebeurd. Botje was een gewoon robotje. Tot ze een ongeluk met kortsluiting kreeg.

‘Natuurlijk is hij niet ontvoerd,’ onderbreekt Bibi’s vader haar gedachten. ‘Hij is waarschijnlijk met zijn warrige hoofd ergens op een uitvindersvergadering of zo.’

‘Als hij lang weggaat, neemt hij Botje altijd mee,’ zegt Bibi.

‘Als er echt iets aan de hand is, dan belt Appie wel. Ik ga niet mijn winkel sluiten midden op de dag,’ besluit Bibi’s vader.

Het belletje van de winkel gaat, en er komt een wolk parfum binnen, gevolgd door mevrouw Zemelaar, de trouwste klant van de winkel.

‘Hugo, ik heb een probleem,’ zegt ze.

‘Fijn, ik ben dol op problemen,’ antwoordt Bibi’s vader. Hij draait met zijn ogen en loopt op mevrouw Zemelaar af.

‘Kom, dit gaat uren duren,’ fluistert Bibi tegen Midas. Ze lopen de winkel door, naar Bibi’s kamer.

‘Kan jouw vader of moeder ons naar Botje brengen?’ vraagt Bibi. Midas schudt zijn hoofd. ‘Ze zijn veel te druk met de verbouwing. Mijn zusje mag zelfs twee films achter elkaar kijken, zodat ze niet in de weg loopt.’

Bibi zucht. Midas heeft gelijk, aan zijn ouders hoeven ze niks te vragen. Ze hebben jarenlang een Chinees restaurant gehad, maar zijn vader wilde ineens wat anders. Hoewel hij de lekkerste kroepoek van de wereld kan bakken, vindt Bibi. Nu wordt het een pannenkoekenrestaurant.

‘We zouden met de bus kunnen gaan,’ zegt Midas.

Bibi denkt na. Het dorp waar Appie woont, is niet zo ver weg. Daar zullen ze het toch wel weten? As je een beroemde professor in je dorp hebt wonen, weet je toch wel waar hij woont?

‘Heb jij een chipkaart?’ vraagt Bibi.

Midas schudt zijn hoofd. ‘Jij?’

‘Nee. En ik heb gister van mijn laatste zakgeld een nieuw boek gekocht.’

‘Ik heb al mijn zakgeld aan een nieuwe plant uitgegeven,’ zegt Midas met een somber gezicht.

‘Ik heb een idee,’ zegt Bibi. ‘Kom.’

Even later zitten ze samen in de bus naar het dorp waar Appie woont.

‘We hebben ongeveer drie uur voor mijn vader zich ongerust gaat maken,’ zegt Bibi.

Midas grinnikt. ‘En om te verzinnen wat we vertellen over de film waar we niet heen gaan.’

‘Hij is nooit zo geïnteresseerd in films,’ zegt Bibi. ‘Gewoon “leuk” is genoeg.’

Een tijdje kijken ze zwijgend uit het raam. Ze rijden over de snelweg, in de richting van het vliegveld. ‘Doei, mama,’ zegt Bibi als er een vliegtuig heel laag overvliegt. Haar moeder moest eens weten...

Bij de eerste afslag na het vliegveld ligt het dorp van Botje en Appie. Bibi en Midas stappen uit in het centrum.

‘En nu?’ vraagt Midas.

‘Gewoon, vragen,’ antwoordt Bibi. Ze kijkt om zich heen. Een bakkerij, een supermarkt, een snackbar, een terras en... ‘Daar, een bibliotheek!’

Het is een mooie, nieuwe bibliotheek. Veel mooier dan het oude, kleine gebouwtje in hun dorp.

Vriendelijk kijkt de dame achter de balie hen aan.

‘Kent u Appie de uitvinder?’ vraagt Midas.

‘Appie de uitvinder,’ herhaalt de mevrouw. ‘Die ken ik niet. Hoe heet de schrijver?’

‘Het is geen boek,’ zegt Bibi. ‘Het is een echte uitvinder, een professor.’

‘O, nou snap ik het,’ zegt de vrouw. ‘Bedoelen jullie Appie Eensteen?’

‘Ja, die! Weet u waar hij woont?’ Zeg het, denkt ze, zeg dat het om de hoek is.

‘Nee, ik heb echt geen idee.’

‘Maar hij woont hier in het dorp,’ zegt Midas.

‘Goh, dat wist ik niet,’ vertelt de mevrouw. ‘Ik woon hier zelf niet, zie je. Ik werkte eerst in een andere bibliotheek, maar die ging dicht, en nu werk ik hier. Steeds minder mensen gaan naar de bibliotheek en steeds meer bibliotheken gaan sluiten, waardoor nog minder mensen...’

‘Bedankt!’ roept Bibi terwijl ze wegrent. ‘Ik ga trouwens wel naar de bibliotheek, heel vaak!’

Aan de overkant van de bibliotheek is de bakker. Zonder te overleggen lopen ze daar naar binnen. Het ruikt er lekker, naar vers brood.

‘Goedemorgen,’ zegt de bakker.

‘Hallo,’ zegt Bibi. ‘Mogen we wat vragen?’

De bakker kijkt vriendelijk over de toonbank. ‘Als je maar niet naar worteltjestaart komt vragen, want die heb ik niet.’ Hij lacht.

Bibi probeert een beetje met hem mee te lachen. ‘Kent u Appie Eensteen?’

‘Ja, natuurlijk ken ik die. Die komt hier altijd zijn krentenbolletjes halen.’

‘Waar woont hij?’

De bakker kijkt hen onderzoekend aan. ‘Waarom willen jullie dat weten? De professor is een kluizenaar. Hij houdt niet van bezoek.’

‘Dat weet ik,’ zegt Bibi. ‘Maar het is erg belangrijk. We kennen hem, en hij zal blij zijn als we komen, echt.’

‘Waarom bel je hem dan niet even om te vragen waar hij woont?’

‘Dat kan niet,’ zegt Bibi. ‘Hij heeft geen vaste telefoon, en zijn mobiel staat uit.’

Er valt een stilte. ‘Jullie zien er heel serieus uit,’ zegt de bakker ten slotte. ‘En jullie weten dat hij niet graag gebeld wordt.’

‘Het is echt belangrijk,’ dringt Midas aan.

‘In dat geval...’ zegt de bakker. ‘Ik weet het niet precies, hè. Ik ben er zelf nooit geweest. Maar ik weet dat hij vlak bij de spoorwegovergang woont, in het bos. Het is niet ver van de weg af, die kant op.’

‘Bedankt, heel erg bedankt.’ Bibi draait zich om.

‘Wacht even,’ zegt de bakker. Hij pakt een zak en vult die met krentenbollen. ‘Ik heb hem al een tijdje niet gezien, hij heeft vast niks meer in huis.’

‘Maar ik heb geen geld,’ zegt Bibi.

‘Ze zijn ook niet voor jou,’ zegt de bakker lachend. ‘Doe meneer Eensteen de groeten van me.’